

og da socialministeriet også kan tiltræde ændringen, fremsættes herved nærværende forslag. Da indberetning herefter i hver enkelt sag skal finde sted 5 år efter rentetilkendelsen, eventuelt den af invalideforsikringsretten senere foretagne kontrol, og iøvrigt 5 år efter den sidst stedfundne indberetning, vil arbejdet blive jævnt fordelt over hele den 5-årige periode.

Da indberetning i visse tilfælde kan anses for åbenbart overflødig, idet der ikke kan være tvivl om pågældendes fortsatte renteberettigelse, foreslås det endvidere, at socialministeren, der som hidtil skal fastsætte de nærmere regler vedrørende indberetningen, tillige efter indstilling fra invalideforsikringsretten skal kunne undtage særlige grupper af rentemodtagere fra indberetningspligten. Der kan her særlig være tale om personer, som er anbragt på særfor-sorgsanstalter, personer, hvis renteberettigelse kontrolleres af invalideforsikringsretten, samt rentemodtagere, hvis årsindtægt ikke overstiger et vist lavere beløb.

Da udgangspunktet efter den foreslåede bestemmelse er ansat til den 1. januar 1950, således at der herefter først normalt skal foretages indberetning efter den 1. januar 1955, vil det være påkrævet at fastsætte særlige overgangsbestemmelser vedrørende de rentemodtagere, der har fået tilkendt rente før den 1. januar 1950, og for hvilke indberetning efter den hidtil gældende ordning skulle have fundet sted på et tidligere tidspunkt end den 1. januar 1950. Der henvises herom til bestemmelsen i forslaget § 2 og de dertil knyttede bemærkninger.

Stk. 3. Forslaget går dels ud på at bringe bestemmelsen i overensstemmelse med de foreslåede nye regler om invaliditetsgrænsen, jfr. de indledende bemærkninger og bemærkningerne til § 38, dels tilsigtes det at mildne de økonomiske følger af rentens inddragning ved tilføjelse af en bestemmelse om, at invalideforsikringsretten tillige kan afgøre, på hvilken måde renten skal bortfalde. Efter de nugældende bestemmelser bortfalder renten som helhed fra det tidspunkt, retten har fastsat som skæringsdag. Det vil for pågældende og hans familie ofte kunne virke meget hårdt pludselig at miste hele renten, ligesom en sådan fremgangsmåde også kan virke hæmmende på invalidernes arbejdsløst. Det vil ofte være nødvendigt for pågældende at have en vis tid til at søge arbejde i samt at skaffe sig arbejdstøj, redskaber m. v. Det må derfor i særlig grad anses for formålstjenligt, om inddragning af renten kan finde sted ved

aftrapning over en vis periode. Under hensyn til de enkelte tilfælde overordentlig store forskellighed, blandt andet på grund af de meget uensartede arbejdsmuligheder, kan der ikke opstilles en bestemt aftrapningsskala, men der må i hvert enkelt tilfælde træffes bestemmelse om rentens bortfald, dog således at en gradvis inddragning må være tilendebragt indenfor eet år.

Da det endvidere findes at være af betydning, at der efter omstændighederne, særlig hvor der er tvivl om, hvorvidt bedringen i helbredstilstanden vil blive af varig karakter, kan træffes bestemmelse om, at renten indtil videre skal være hvilende, foreslås en regel herom optaget i den pågældende lovbestemmelse.

(Iøvrigt henvises til udvalgsbetænkningens afsnit VI, punkt 2).

Stk. 5. Allerede efter den gældende affattelse af den omhandlede bestemmelse har man ment, at der var hjemmel for socialministeriet til at bemyndige lokale organer til at træffe afgørelse i sager vedrørende tilbagebetaling af uretmæssigt oppebåren alders- og invaliderente. Således har Københavns magistrat og Frederiksberg kommunalbestyrelse i en længere årrække haft bemyndigelse til at træffe afgørelse i visse af disse sager, og efter den ekstraordinære formueopgørelse i 1945 blev der tillige meddelt amterne bemyndigelse til at træffe afgørelse i de som følge heraf opståede tilbagebetalingssager.

Senere har forvaltningskommissionen foreslået, at sager om tilbagebetaling af uretmæssig oppebåren alders- og invaliderente i almindelighed blev henlagt til de lokale organer, og da socialministeriet på grundlag af de indvundne erfaringer kunne tilslutte sig forslaget, blev de ovennævnte myndigheder ved et cirkulære af 30. juni 1949 bemyndiget til at træffe afgørelsen, dog med den sædvanlige adgang til rekurs til socialministeriet.

Når der nu fremsættes forslag om en ændring af den pågældende bestemmelse, skyldes det, at man har anset det for ønskeligt, at der i selve loven gives udtryk for, at de heromhandlede afgørelser i første instans henlægges til amterne, respektive Københavns magistrat og Frederiksberg kommunalbestyrelse.

Til folkeforsikringslovens § 57.

Ifølge folkeforsikringslovens § 57 overgår en invaliderentemodtager ved det fyldte 65. år til at oppebære aldersrente, såfremt han iøvrigt opfylder betingelserne herfor. Denne regel afløste ved folkeforsikringslo-